

bannelse, skal forlobs udtages til Garnisons-tjenesten, men dersom en Udbannelsetid af 7 Maaneder var bleven beholdt, havde der jo ikke været Tale om nogensofhelst Udtagelse. Da skulde Alle have været færdige ved Udløbet af den nævnte Tid, men nu, da Udbannelses-tiden er bestemt til en Maaned kortere, skulle de, der ikke befindes tilstrækkelig udbannede, forlobs udtages til en Tjeneste paa 9 Maaneder; det forekommer mig, at der ikke er noget ret Forhold imellem disse to Ting. Forlobs Udtagelse til en Tjeneste paa 9 Maaneder, fordi man befindes ikke at have opnaaet tilstrækkelig Udbannelse i Løbet af 6 Maaneder, finder jeg er en uforholdsmæssig streng Bestemmelse for de Vedkommende, og derhos kan jeg ikke komme bort fra den Frygt, jeg har for, at der, naar det skal afgjøres, hvem der har opnaaet tilstrækkelig Udbannelse i den Tid og hvem ikke, vil finde megen Vilkaarlighed Sted. Det er navnlig denne Frygt, der gjør, at jeg vilde ønske, at denne Bestemmelse kunde gaae ud af Loven. Det kan ikke undgaaes, at det maa være de lavere stillede Befalingsmænd, der komme til at afgjøre, hvem der anses for tilstrækkelig udbannede og hvem ikke, thi om ogsaa de høiere Stillede maaskee sætte deres Segl paa Afgjørelsen, maae de dog i dette Stykke ligefrem holde sig til de Indberetninger om det vedkommende Mandstab, som komme fra det ringere stillede Befalingspersonale. Det kan da ikke undgaaes, at der vil kunne gjøre sig personlige Hensyn gjældende, hvad paa ingen Maade kan anses for ønskeligt, men det kan endnu langt mindre undgaaes, at der meget ofte vil blive troet paa, at der er skeet saadanne Vilkaarligheder, medens de maaskee ikke ere skete i den Grad, som man omkring i Befolkningen vil paastaae, og dette vil give Anledning til megen Mistro og Mistillid. Dersom den ikke tilstrækkelige Udbannelse havde sin Grund i Uvillighed til at følge med det øvrige Mandstab, i, at Vedkommende ikke brød sig om at gjøre sine Ting saa godt, han formaaede, kunde det endog være meget rigtigt at lade denne Bestemmelse staae, men Udbannelsen heroer jo særdeles meget paa den Vedkommendes hele Legemsbestaffenhed. Han kan maaskee naaget den allerførste Iver og Anstrengelse

ikke bringe det til at gjøre sine Ting med en saadan Præcision, som mange Andre med stor Lethed kunne, men saaledes at straffe en Mand — thi det er en Straf —, fordi han efter sin hele Legemsbygning og Constitution har langt større Vanstuelighed ved at udføre disse Ting end Andre, forekommer mig at være uretfærdigt. So mere jeg altsaa seer paa og overveier denne Bestemmelse, og jo mere jeg har hørt flere omtale det Mislige ved den, desto mere maa jeg ønske, at den udgaaer, thi da staaer Principet om, at Alle skulle stilles lige, langt anderledes reent og klart i hele Loven, hvormod man paastaar, at denne Bestemmelse er en Blet paa dette Princip, og at man her har fraveget, hvad der skulde være en af Lovens bedste Grundsætninger. Jeg kan derfor ikke Andet end anbefale Forslaget under Nr. 1.

Ordføreren: Jeg skal først tillade mig med Hensyn til Forslaget under Nr. 13 at gjøre en Bemærkning, for at supplere, hvad der for kort siden af den ærede Krigsminister blev udtalt med Hensyn til Spørgsmaalet om at indbringe en Tillægsbevilling. For det Første maa jeg ganske give den ærede Krigsminister Ret i, at selv om Krigsministeren ikke kunde anvende en eneste Skilling udenfor, hvad der blev budgetteret, vilde det være af meget stor Bigtighed, at Loven kunde udkomme; thi der er en Mængde Ting, som kunne gjøres uden Penge, og som netop kræve lang Forberedelse og Forholdsregler, som tage en meget betydelig Tid. Jeg skal f. Ex. nævne Rigets Inddeling i Kredse med Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, jeg skal nævne blot dette, at jo ingen Session kan afholdes til Efteraaret, eller at den i alt Fald kun kan afholdes med ganske ubestemt Virkning, dersom de Bestemmelser, som staae her, ikke blive til Lov; alle disse Bestemmelser om Stillings- og Vilkaarbytnings Ophævelse, Afskrivning af Mandstab, Bestemmelser, som ville udøve den allerførste Indflydelse paa næste Session, ville jo ganske falde bort, dersom Loven ikke vedtages, men de kunne udføres, naar Loven er vedtagen, uden at dertil fordres nogen Udgift. Dernæst maa jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Deel af Planen der kan gjennem-